

hvert Fald for begrænsede Omraader, af Loven — jeg sigter til Jernindustrien, der har indenfor sine Rammer baade Værfterne og visse store eksporterende Virksomheder i Maskinindustrien o. s. v. —, er blevet gjort gældende allerede nu, at Loven ingen Betydning vil faa for den, hvis man ikke paa en eller anden Maade kommer dertil, at der kan kalkuleres med Sikkerhed med de Tilbud, der vil blive ydet.

Nu vil det selvsagt blive meget vanskeligt paa Forhaand at afgøre, om en hel Industrigruppe er nødlidende eller ikke. Paa den anden Side vil jeg gerne fremhæve, at enhver vilde kunne indse, at det, naar Talen er om Tilbud paa Udførelse af Eksportordrer, Tilbud om Reparation af Skibe o. s. v., altsaa i Tilfælde, hvor der skal handles omgaaende, hvor intet Minut maa spildes, hvor man maaske er stillet overfor den Eventualitet at skulle give limiteret Tilskud, vil være ganske umuligt paa Forhaand at sende Andragende ind til et Udvalg, som, selv om det bliver fremragende — og dette Udvalg maa i Sandhed være fremragende, hvis det skal løse sin Opgave —, dog ikke kan arbejde saadan eins, zwei, drei, men maa tage sin Tid til Behandlingen af Andragendet. Alt dette maa medføre, at der vil gaa en rum Tid, inden det endelige Svar kommer, om Tilskuddet kan bevilges eller ikke, og saa vil det selvsagt være for sent. Dette vil maaske føre dertil, at den Mand, der regner med Lykken, er dristig nok til at indgive sit Tilbud under den Forudsætning, at han faar Tilskuddet, medens den, der holder sig mere til den nøgterne Virkelighed, ikke tør give Tilbud, saaledes at Arbejdet unddrages hans Virksomhed, og man atter her faar et Eksempel paa det, jeg nævnte før, at den ene bliver forfordelt for den anden.

Alt dette er Forhold, som meget nøje maa overvejes i Udvalget. Maaske har det været klogt at holde selve Lovforslaget saa overordentlig skitse-mæssigt, som det er. Maaske har det ikke været klogt. Thi unægtelig maa Rigsdagsudvalgets Opgave nu blive meget betydeligt forøget og, jeg kan sige, vanskeliggjort. Thi hvis det ikke lykkes at rede disse Linier ud, at faa en ganske klar Retningslinie trukket for Udførelsen i Praksis af Bestemmelserne i Paragrafferne 2 og 3, er jeg bange for, at man paa Forhaand tør sige, at Lovforslaget, selv om det bliver vedtaget, overhovedet ingen Betydning vilde faa.

Dette er i alt væsentligt de Betragtninger, jeg paa nærværende Tidspunkt vil tillade mig at gøre gældende i Forbindelse

med Lovforslaget. Jeg vil endnu en Gang understrege stærkt, at dette Forslag, selv om det bliver ophøjet til Lov, kun vil kunne betragtes som en rent midlertidig Foranstaltning; og at vi i givet Tilfælde ogsaa kun vil være med til at betragte det ud fra dette Synspunkt, ligger jo alene i Lovens korte Løbetid, i, at det hele kun er midlertidigt, og at den Krise og de Vanskeligheder, som Lovforslaget skal søge at dæmme op imod, forhaabentlig ogsaa kun er midlertidige.

I denne Forbindelse kunde jeg have Lyst til at gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Slebsager, der talte paa Venstres Vegne. Han fremstillede Sagen saaledes, at man maatte komme ned til det naturlige Grundlag, og han fremsatte det Krav, vi hører fra saa mange Sider, et Krav, der vel er bestikkende og unægtelig indeholder overmaade meget rigtigt, nemlig Kravet om, at Arbejdslønnen skal ned. Men selv om vi staar forstaaende overfor dette Krav, kan vi i den nuværende Situation ikke erkende — jeg kan det i hvert Fald personlig ikke —, at man alene ad denne Vej kan overvinde Krisen. Thi den Krise, vi staar i nu, er ganske specifik. Den er forhaabentlig netop kun forbigaaende, tidsbegrænset, men den er, hvad Arbejdsløsheden angaar, hvad alle de Sider angaar, der vender ud mod den industrielle Produktion, i hvert Fald en Følge af et Misforhold mellem Kronens Købekraft i Indlandet og dens Købekraft i Udlandet.

Det er rigtigt, at Lønningerne ikke maa være for høje; det er rigtigt, at hvis Lønningerne — samtlige Lønninger i Landet, ingenlunde kun Arbejderlønningerne — blev slaaet ned i et passende Forhold til Kronens ydre Købekraft, vilde Problemet være løst, som er opstaaet ved den stærke Kroneopgang. Men saa vilde disse ærede Medborgergrupper med lige saa god Ret kunde kræve, at Kronen i Stedet for blev slaaet lidt oven i Hovedet, og jeg tror, at man da vilde komme ind i en stærk Interessestrid; thi vi kan ikke skjule, at Kronens Kursværdi, dens Købekraft udadtil, er altsaa bedømt efter 93, medens dens indre Købekraft af Statistisk Departement er opgjort til at ligge knap og nap ved de 80.

Selv om man derfor forlanger, at Lønningerne straks skal reguleres efter det Niveau, som man nu en Gang har kæmpet sig frem til eller forhandlet sig frem til, vil der dog blive en Difference tilbage. Vi tror paa vort Samfunds økonomiske Sundhed, vi tror derfor ogsaa, at denne Difference vil trappevis kunne afbygges i Løbet af, lad os